

Η σιωπή των δακρύων

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Τα δάκρυα είναι ένας τρόπος γνώσης του εαυτού μας. Κλαίμε επειδή έχουμε χάσει την παραδεισιακή μας ταυτότητα, ή επειδή νοσταλγούμε έναν «χαμένο παράδεισο».

Υπάρχει ένα έντονο στοιχείο νοσταλγίας σε αυτό τον όρο: «Ω, πόσο θα θυμούνται αυτοί στη φυλακή τις προηγούμενες επιτυχίες τους!» αναφωνεί ο Άγιος Ιωάννης της Κλίμακας, και αναφέρει τους ψαλμούς «εμνήσθημεν ημερών αρχαίων». Τα δάκρυα είναι ο τρόπος με τον οποίο το σώμα μας συμμετέχει στη μετάνοια, όπως ακριβώς συμμετέχει σε ολόκληρη την ανάβαση της πνευματικής ζωής, και όπως πράγματι είχε συμμετάσχει στην κάθοδο και στην πτώση μας.

Οι μοναχοί στη Συρία ονομάζονταν «πενθούντες» ή «πενθικοί». Για τον Ιωάννη της Κλίμακος, μια μέρα που περνά χωρίς δάκρυα είναι μια σπαταλημένη μέρα, μια μέρα δίχως μετάνοια, αν και ο Ιωάννης δεν θολώνει τη διάκριση ανάμεσα στα δάκρυα ή το πένθος και στη μετάνοια.

Αυτός που δεν κλαίει τον εαυτό του εδώ, θα τον κλαίει εκεί αιωνίως. Είναι αδύνατο να μην κλαύσει είτε εδώ εκουσίως, είτε εκεί με βάσανα».